

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון י"ד שבט תשפ"ב | דף היומי בבלי: מועד קטן ד | דף הכולל: חגיגה ז.
דף היומי בהלכה: מסימן תרפ"ז סעיף ב' עד תחילת סימן תרפ"ח.
מוסר: דבר בעיתו - פרק י"ב מ"וההשתדלות" עד "גם באשר".
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פרק ג' עד 'והשני כי הארת השכל'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

הרבי שאל את האברך: מה עושים כשליד יש חום גבוה באמצע הלילה? | מהברכה הראשונה ועד האחרונה - שו"ת מקיף ומפורט לרגל ט"ו בשבט | מעלית הפירות: סיפור נפלא של השגחה פרטית | 2316

יהלומים מגדולי ישראל

פעם אחת שאלנו את רבינו מה מברכים על שניצל עם פירורי לחם ועוף. אמרנו לו: מקודם בארוחת הצהריים ראינו את רבינו אוכל שניצל ומברך עליו שהכל. אמר רבינו: "אני? אף פעם אני לא אוכל שניצל, לא יודע מה זה בכלל..."

וגם: מה בירך מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל על קוגל תפוחי אדמה? | לרגל ט"ו בשבט מביא הרה"ג רבי גדליה הוניסברג שליט"א פנינים על זהירותם של גדולי ישראל בענייני ברכות | מגזין 'במה'

"בין הארוחות"

שמעתי ממקור נאמן, אדם ששאל את הרבנית אלישיב ע"ה האם שמה לב מה מברך רבינו מרן הגרי"ש אלישיב זצוק"ל על קוגל תפוחי אדמה, ברכת אדמה או שהכל? אמרה הרבנית ע"ה, "אני לא יודעת וגם אין לי אפשרות לדעת את זה".

מדוע? הוא שאל בפליאה. השיבה הרבנית: "בדרך כלל כשאוכל את הקוגל זה בתוך הסעודה לאחר שנטל ידיים והוא לא מברך על זה". המשיך ושאל: שהרבנית תראה בין הארוחות כשמגישים כזה דבר, מה רבינו מברך. אמרה הרבנית: "אצל בעלי אין מושג כזה בין הארוחות, אני לא זוכרת דבר כזה מעולם. יש ארוחות מסודרות, לאחר האוכל הוא הולך ללמוד".

מלא ספקות כרימון...

הוצאתי מהיומן כמה סיפורים שזכיתי לראות ולכתוב אצל רבינו מרן הגרא"ל שטינמן זצוק"ל.

מה מברכים על 'לטקס'?

בהיותי בחור בישיבת פוניבז' היינו הולכים מדי שבוע לשמוע חבורות בביתו של מרן ראש הישיבה רבינו הגר"ג אדלשטיין שליט"א. הגיע חנוכה ובאופן לא שגרתי הרבנית ע"ה שלחה מגש עם 'לטקס' שהבחורים יאכלו בסוף החבורה.

מרן ראש הישיבה שליט"א מביט עלינו ושואל: מה מברכים על 'לטקס'? יש כאן קמח, זו שאלה האם הקמח הוא לדבק או בגדר נותן טעם. יש כאן תפוח אדמה, האם הוא ניכר או לא, וגם יש שהכל.

כפי הנראה הכל היה מתוכנן, לא עובר רגע והרבנית שולחת ביסקוויטים לברכת מזונות, לאחר רגע הגיעו בננות לברכת בורא פרי האדמה ולאחר רגע הגיעו כוסות תה לכל הבחורים לברכת שהכל.

המחזה הזה מאוד נחקק בכולנו, יש כאן גם ענין חינוכי איך להסתכל על הלכות ברכות, איך להתבונן, מגיע מאכל ידוע כמו 'לטקס', איך חישב מרן שליט"א את כל הברכות. היה זה שיעור בפני עצמו שביקש ללמדנו.

פעם אחת ישבנו אחרי ארוחת הצהרים ושאלנו את רבינו מה מברכים על שניצל עם פירורי לחם ועוף. אמרנו לרבינו, מקודם ראינו את רבינו אוכל שניצל וברך עליו שהכל. אמר רבינו, אני? אף פעם אני לא אוכל את זה, לא יודע מה זה בכלל...
התברר שרבינו אוכל זאת בסעודה אך לא היה מושג כלל שהמאכל הזה קרוי שניצל... הוא שאל את הרבנית מה זה כדי לברך ואמרה לו כנראה עוף או בשר.

יציאה מהבית עם סוכריה בפה

סיפר לנו רבינו שליט"א שפעם אחת כשהיה ילד הלך עם דודו מרן החזון איש ברחוב והייתה לו סוכריה בפה. אמר לו החזון"א, תוציא את הסוכריה מהפה ועכשיו תברך עוד פעם שהכל, היות ושינה את מקומות מהבית לרחוב ויש הלכה דבר שברכתו שהכל ויוצאים מהבית לרחוב זה נקרא שינוי מקום וצריך לברך שוב.

לאכול ברחוב

עוד סיפר רבינו שליט"א, כשהיה ילד קטן נסע עם מרן החזון איש לים. בעת שהלכו בדרך הבחין במוכרי תירס ברחוב. רבינו היה ילד קטן ורצה לקנות תירס לאכול. אמר לו החזון"א, "הגמרא בקידושין אומרת, האוכל בשוק הרי זה דומה לכלב, זה לא יפה ללכת עם תירס ולאכול ברחוב, אל תקנה..."

'במה' bama.org.il

אדר תשע"ב, רבינו לא הרגיש טוב. הבאתי לו לפנות בוקר כוס מים לשתות. רבינו אמר לי, רגע, מה עכשיו אעשה עם שהכל, זה לא 'לצמאו'. הבאתי לו דבש, הוא בירך שהכל על הדבש, שתה והשאיר שלישי כוס. כשסיים לשתות אמר לי, עכשיו יש לי ספק לגבי ברכה אחרונה. אמנם רבינו לא שתה בשיעור זמן של שתיית רביעית, אבל יש שיטות שגם במשקין הזמן הוא בכדי אכילת פרס. אמרתי לו, אני אשתה ואוציא את רבינו בברכת בורא נפשות. אמר לי רבינו, אבל יכול להיות שכבר הסחתי דעתי, וביקש שאביא סוכר, הוא יברך שהכל ויסיים את שלישי הכוס שנשאר, "ואז אני אברך בורא נפשות ויעלה על הכל".

לפתע אמר לי, "אבל אולי זה לא נקרא היסח הדעת ואברך לחינם ברכה שאינה צריכה".

ואז אמר לי רבינו בחיך גדול: "אתה רואה, בכל הלכה אני מלא ספיקות כרימון..."

מילון במקום תפוח

רבינו מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א היה הולך מדי יום לבקר את אחותו הרבנית ברזם והיה טועם משהו. היא הייתה לו מביאה לו מדי יום תפוח לאכול. יום אחד לא היה תפוח והביאה לו מילון. רבינו לא שם לב וברך בורא פרי העץ, מכיוון שהיה רגיל שמביאה לו תפוח. אמרו מיד לרבינו שזה מילון, נאנח רבינו ואמר: "אוי, לא שמתי לב", וברך פרי האדמה.

הסיפור היומי

יציאתי מהמעלית, פתחתי את דלת ביתי וצעדתי פנימה ו... רגע? מה עושה כאן שכני היקר הרה"ג ר' יודל ניישלים שליט"א, מו"ץ חשוב ונכבד המתגורר בקומת הכניסה? ואז קלטתי את הטעות המביכה...

מעלית הפירות: סיפור נפלא של השגחה פרטית - מיוחד לט"ו בשבט

שבקומה 3 לקומת הכניסה בבניין שבו אני גר - רח' החיד"א 8. פתחתי את התיבה, לקחתי את המעטפות והניירות שגדשו אותה והזמנתי את המעלית. בינתיים התחלתי לפתוח מעטפות. המעלית נפתחה. נכנסתי, וראיתי שהמעלית יורדת שתי קומות למינוס 2. מישהו הזמין אותה שם. כיון שהדרך התארכה המשכתי לעיין בניירות.
המעלית עלתה שוב ונעצרה. יצאתי מהמעלית ופניתי כדרכי לכיוון הדלת של ביתי שבקומה 3, נקשתי שלוש נקישות, פתחתי את הדלת ונכנסתי. רק בשלב הזה, כאשר מול עיני הופיע במלוא הדרו הרה"ג ר' יודל ניישלים, מו"ץ חשוב מאוד בעדה החרדית, קלטתי שהמעלית נעצרה בקומת הכניסה, ובמקום לפתוח את דלת ביתי פתחתי את דלת ביתו של המו"ץ, מעשה בעל בית, ופלשתי לתחמומו בלי הודעה.

הסיפור המיוחד שלפנינו אירע בט"ו בשבט בשנה שעברה עם ר' דוד סופר שיחי' מבית שמש, וסופר ע"י ר' נטע סלאנים הי"ו בקו 'השגחה פרטית' (58).

בט"ו בשבט של שנה שעברה, שנת תש"פ, רציתי מאוד להביא הביתה פירות. שבעה ימים קודם לכן התברכנו כולנו בתינוקת נפלאה למזל טוב, ובט"ו בשבט חזרה היולדת מבית החלמה. כל כך מתאים ומשמח להביא לה פירות. אבל מרוב הטרדות פרח העניין מזיכרוני. נכנסתי הביתה עם היולדת הטרייה בשעה 2:00 בצהריים ונזכרתי ברצון הטוב, אבל הבית היה ריק ואני לא קניתי כלום.

הרמתי עיניים לשמים ואמרתי: ריבונו של עולם, שלח לי משהו ליולדת! אחרי רגע אמרתי לעצמי: שבוע שלם לא היינו בבית, אולי הגיע משהו חשוב בדואר? ירדתי למטה מבית

תזכה בהם. קח פירות לכבוד ט"ו בשבט ולכבוד השמחה".
 התרגשתי מאוד. שוב עשתה המעלית את שליחותה, והפעם לקומה 3. נכנסתי הביתה בשיר ובהודיה לבורא יתברך והנחתי שני מגשים נהדרים, מעוצבים בחן, נחמדים למראה, מלאים וגדושים בכל טוב. הקב"ה שלח לנו! קראתי בחדווה. הוא שלח ביד רחבה, כך שהפירות הספיקו לנו למשך חודש שלם.
 (יש"כ להרב שמואל איזיקוביץ)

סליחה, סליחה, התנצלתי במבוכה רבה. אבל הגאון ר' יידל שליט"א עם חיוכו הרחב, הכניס אותי לסלון ואמר לי: "מזל טוב, מזל טוב על השמחה, שיהיה לך רוב נחת דקדושה".
 השולחן שלו היה עמוס במגשי פירות לכבוד ט"ו בשבט שנשלחו אליו מידידיו וממערציו. הוא תפס מיד שני מגשים ענקיים ואמר לי: "תראה כמה פירות יש כאן, לא ידעתי מה לעשות עם זה. בהשגחה עליונה ממש הקב"ה הכניס אותך כאן כדי שדווקא אתה

עניגא דיומא - ט"ו בשבט

בירה ובוטנים - על מה יברך קודם? בירך המוציא על עוגה - יצא ידי חובה? ועל מה צריך להקפיד בעת אכילת פירות ט"ו בשבט, כדי להתחייב בברכה אחרונה כדין?

סיכום דיני קדימה וש"ת מקיף ומפורט לרגל ט"ו בשבט, מהברכה הראשונה ועד הברכה האחרונה - מהגאון רבי יהודה אריה הלוי דינר שליט"א (גיליון 'מים חיים' שבט תשע"ט)

סדר הברכות

בט"ו בשבט אוכלים הרבה מיני "פרי העץ", ויש לדעת על איזה פרי יברך כדי לפטור את השאר.
 כשיש לפניו הרבה מיני פירות, אם כולן ברכותיהן שוין, ויש בהם משבעת המינים, יש לו לברך על הפרי שהוא משבעת המינים, ועי"ז פוטר הברכה לכל שאר הפירות (שו"ע ס' רי"א ס"א). ואפילו אם הוא רק חצי פרי והשאר הם פרי שלם - מברכים עליו (משנ"ב סק"ד).

"שהכל" ממין שבעה וברכת "האדמה"
 שאלה: יש לפניו בירה (שבעת המינים) ובוטן, והבירה חביבה יותר. על איזה יברך קודם?
 תשובה: יברך תחילה על הבוטן, כיון ש"האדמה" היא ברכה מבוררת יותר מברכת "שהכל", ואף שהבירה היא ממין שבעה (שו"ע סעיף ג, משנ"ב ס"ק י"ב, שעה"צ ס"ק ט').

מיץ רימונים ומיץ שזיפים

שאלה: יש לו מיץ שזיפים וגם מיץ רימונים (שניהם ברכתם "שהכל"), על איזה יברך קודם?
 תשובה: כיון שמיץ רימונים הוא משבעת המינים, אע"פ שברכתו "שהכל", עדיין יש לו מעלה של ז' מינים, וכמבואר בשעה"צ (ס' רי"א סק"ט) בשם פמ"ג, שדבש תמרים יש לו מעלת מין שבעה הגם שהוא "שהכל", עי' שם. וה"נ מיץ רימונים יש לו מעלת מין שבעה והוא קודם למיץ שזיפים (עי' ט"ז ס' קפ"ב ס"ק א', דשכר יש מעלת ז' מינים, אבל עי' 'מגן אברהם' שם ס"ק ב', שכתב מכיון שברכתו "שהכל" אין לו מעלת ז' מינים).

חשב שאגוזים הם מין האדמה

שאלה: היו לפניו פרי העץ ופרי האדמה, וכיון להוציא בברכת "פרי העץ" את כל מיני העץ שהיו שם, וחשב שאגוזים הם פרי האדמה, ולאחר ברכתו נודע לו שאגוזים הם פרי העץ, האם צריך לברך עליהם "פרי העץ" כיון שלא היה בדעתו לפוטרם?
 תשובה: כיון שהיה בדעתו לפטור את כל פירות העץ שהיו שם, ולמעשה היו שם גם אגוזים שהם מיני העץ, שפיר נפטר ולא מתחשבים בזה שטעה וחשב שאגוזים הם אדמה (הגרע"א).

אם שניהם ממין אחד, משבעת המינים, או ששניהם אינם מין שבעה, מקדים השלם, ואפילו החצי חביב יותר בכל זאת השלם עדיף (משנ"ב ב שם), וכששניהם שלמים, מקדים המין שרגיל להיות חביב אצלו, אפילו עכשיו חפץ במין השני (שו"ע שם ומשנ"ב ס"ק י"א).
 ואם גם שניהם שלמים, או שניהם אינם שלמים, וגם שניהם חביבים ואחד גדול מחברו, הגדול עדיף ('דעת תורה'. וכמש"כ השו"ע סי' קס"ח סעיף ב' לענין פת).

כשיש כמה פירות משבעת המינים, כל מין הסמוך בפסוק למילת "ארץ" קמא או בתרא הוא קודם למין השני. וסדר חשיבות בז' מינים הוא (חיטה ושעורה אינו מצוי אצלנו לאכול כמות שהם): זית, תמר, ענב (גפן), תאנה ורימון (שו"ע שם ס"ד). (יש שנותנים רמז לדבר לפי הגרעין שבו: זית, יש לו גרעין אחד. תמר, יש לו גרעין אחד שנראה כשתיים. ענב, יש לו כמה גרעינים, ותאנה יש בו יותר גרעינים, ורימון יש בו מאות גרעינים).

ולסיכום: כשיש הרבה מיני פרי העץ, סדר ברכתן הוא: ז' מינים (לפי קדימה בפסוק סמוך ל"ארץ"), שלם, חביב, גדול. ואין צורך לאכול כל הפרי החשוב תחילה, אלא אחר שכבר אכל ממנו קצת יכול לאכול שאר הפירות ('כף החיים' סי' רי"א ס"ק ט').

כשאכל שיעור כזית, ואם אכל פחות מכזית אפילו מרגיש שובע לא מברך ברכת המזון (עי' משנ"ב ס' ר"י ס"ק א' בשם פמ"ג, ושעה"צ שם ס"ק י', ובספר 'אמרי בינה' או"ח ס' ט"ו, אולם עי' שו"ת 'חתם סופר' או"ח תש' מ"ט שנקט שחייב לברך ברכת המזון אם שבע בפחות מכזית).

מצוי מאד בט"ו בשבט, שאוכלים מיני פירות שהם משבעת המינים, וברכה אחרונה שלהם היא מעין ג', וכן אוכלים שאר מיני פרי העץ, שברכה אחרונה שלהם היא 'בורא נפשות', ואם אוכל משניהם אין צריך לברך 'בורא נפשות' על שאר הפירות, מכיון שגם הם בכלל ברכת 'על העץ', שגם הם פרי העץ. אבל אם אכל פירות משבעת המינים ביחד עם פרי האדמה, או עם שאר מאכלים שברכתם "שהכל", צריך לברך מעין ג' על הפירות של שבעת המינים, וברכת 'בורא נפשות' על שאר הדברים (שו"ע ס' ר"ח סעיף י"ג).

דינים נוספים בעניני סעודה וברכות

ברכת "המוציא" על עוגה

שאלה: טעה ובירך ברכת "המוציא" על עוגה (שברכתה ודאי מזונות), האם יצא יד"ח?

תשובה: כיון שיש עליו שם פת (דהרי אם היו קובעים עליה סעודה ברכתה "המוציא") בדיעבד יצא בברכתו, אבל תבשיל מחמשת מיני דגן (אפילו היו קובעים עליו סעודה, ברכתו "מזונות") אין עליו שם פת, ואפילו בדיעבד לא יצא ('חיי אדם' כלל נ"ח אות א', קישו"ע ס' נ"ו סעיף א', 'כף החיים' ס' קס"ח ס"ק מ"ג).

שיעור אכילת פרס

יש להיזהר מאוד, שלפעמים אוכלים קצת מכל פרי, ונמצא שלא אכל ביחד כזית כדי שיעור אכילת פרס, ואם מברך עליהם 'ברכה אחרונה', הרי זו 'ברכה לבטלה'.

בירך "בורא נפשות" במקום מעין ג'

ברכת 'בורא נפשות' אינו דומה לברכת "שהכל" שהוא ברכה ראשונה וכוללת כל המאכלים, אלא ד"בורא נפשות" מועיל רק על מינים מסוימים, ולכן אם בירך 'בורא נפשות' על דבר שברכתו מעין ג' לא יצא (משנ"ב ס' ר"ב ס"ק נ"ה).

אוכל תמר (דבש) להמתיק תה

שאלה: שתה כוס תה, ובמקום לערב סוכר אוכל תמר בפיו כדי להמתיק את המשקה, האם צריך לברך עליו?

תשובה: אם גם בלי התה היה אוכל את התמר, צריך לברך ברכת "העץ" על התמר וברכת "שהכל" על התה, אבל אם אוכל את התמר רק כדי להמתיק את המשקה, הר"ז נעשה טפל לתה, וברכת "שהכל" של התה פוטרת גם את התמר. ואם אוכל את התמר לפני שמתחיל לשתות את התה, מברך עליו ברכת "שהכל" ופותר בזה את התה (אע"פ שהוא משבעת המינים, בכל זאת נעשה טפל, כמש"כ ה'ביאור הלכה' ס' קע"ד סעיף ז' ד"ה ופת, שאפילו על פת בכה"ג מברך ברכת "שהכל").

מעין ג' או "בורא נפשות"

שאלה: אכל מזונות ושהכל, איזו ברכה אחרונה יברך קודם, ברכה מעין ג' שהיא חשובה יותר או ברכת "בורא נפשות" שהוא תדיר?

תשובה: מסתבר שיש לברך מעין שלוש קודם, מכיון שהוא חשוב, אע"פ שהוא לא תדיר כ"כ ('ביאור הלכה' ס' ר"ב סעיף י"א ד"ה ובורא).

בירך על סוכריה של חבר

שאלה: ילד ראה סוכריה ביד חברו ובירך עליה "שהכל" (כדי להכריח את חברו לתת לו את הסוכריה, שלא תהיה ברכה לבטלה), האם חברו חייב לתת לו את הסוכריה? תשובה: כיון שלא היתה לו רשות לאוכלה כלל, אין חברו חייב לתת לו, ובכל זאת אם הסכים ונתן לו, יצא בברכה זו ולא צריך לברך פעם שניה (הגר"ח קניבסקי שליט"א).

ברכת "אשר יצר" או "בורא נפשות"

שאלה: אכל דבר שחייב ברכה אחרונה ושכח לברך והטיל מים, ונזכר בזה קודם ברכת "אשר יצר", איזה קודם? תשובה: ברכת "אשר יצר" קודם שהיא תדירה (משנ"ב ס' ז' ס"ק ב' בשם רש"ל), וכאן אין חשיבות בברכה אחת יותר מהשניה.

החליט באמצע הסעודה לאכול בשר

שאלה: נטל ידיו והחליט לאכול בסעודה רק דגים, לאחר שגמר את הדגים החליט לאכול גם בשר, האם צריך לברך על הבשר? יסוד השאלה הוא, שפת פוטר את כל המאכלים שבסעודה, מכיון שדעתו עליהם, אבל בזה שהוא פירש בדעתו לאכול רק דגים ולא בשר, שמא אין הפת פוטרנו, ויש צורך לברך על הבשר ברכת "שהכל" באמצע הסעודה.

שיעור אכילה בניתוח לקיצור קיבה

שאלה: מצוי היום שעושים ניתוח לקיצור קיבה (ועי"ז יורדים במשקל) ולעיתים אוכלים פחות מכזית וכבר מרגישים שובע, האם יש לברך ברכת המזון? יסוד השאלה, שבכל המאכלים שיש בהם חיוב ברכה אחרונה מדרבנן לא תיקנו שיברך רק אם אכל שיעור כזית, אבל באכילת פת שיש חיוב ברכת המזון מן התורה כשאכל שיעור שביעה, ככתוב 'ואכלת ושבעת' - האם כשיש שביעה בלי כזית אפשר גם לברך. תשובה: גם בפת שהחיוב הוא שיעור שביעה, בכל זאת דוקא

הגם שלא שמעו את הברכה, ולכן בנד"ד יש חיוב לענות אמן (שו"ת 'אגרות משה' או"ח ח"ב ס' צ"א אות ד'), ויש סוברים, כיון שאין זה אותה רשות אין חיוב לענות אמן, אבל מותר לענות (הגר"נ קרליץ שליט"א).

הקיא את האוכל

אם הקיא את האוכל ולא נשאר בו שיעור, הוי כלאחר זמן עיכול ולא יברך עוד ברכה אחרונה ('שערי תשובה' ריש סי' ר"ח).

ברכת המזון על ירקות

שאלה: בארוחת הצהרים אכל תפוז"א, ירקות וקציצות דגים, וברוך ברכת המזון כמו בכל יום, ונזכר שלא אכל לחם, האם יצא בזה יד"ח?

תשובה: כיון שחיוב ברכה אחרונה הוא 'בורא נפשות' אין ברכת המזון פוטרתו, וצריך לברך ברכת 'בורא נפשות' (עי' משנ"ב סי' ר"ב ס"ק נ"ה).

ברכה אחרונה על שומשום

שאלה: אכל גרגרים של שומשום, האם יש להם דין של 'בריה' שלכתחילה אין לאוכלם פחות מכזית (כמבואר בשו"ע או"ח סי' ר"י) משום ספק ברכה אחרונה?
תשובה: שומשום נחשב ל'בריה', ולכן אין לאוכלם לבדם פחות משיעור כזית, ועכ"פ כשאוכלם ביחד עם עוגה בודאי נחשב טפל לעוגה וברכת העוגה פוטרתו ('שבט הלוי' חלק ח' תש' ל"ד אות ב'). אולם כל זה כשיש שיעור כזית בעוגה, ואז הטפל פטור, אבל כשהעיקר הוא פחות מכזית והטפל הוא כזית, חייבים ברכה על הטפל (כמבואר בשו"ת 'אגרות משה' או"ח ח"ד תש' מ"ב). וא"כ לכתחילה אין לאכול עוגה או בסקוויט פחות מכזית כשיש עליה גרגרי שומשום, כיון שיש ספק חיוב ברכה על השומשום משום 'בריה'.

תשובה: איתא בשו"ע (ס' קע"ז סעיף ה' וברמ"א שם), אם בירך על הפת, ואח"כ שלחו לו מבית אחר, אפילו לא היתה דעתו עליו, לדעת השו"ע צריך לברך ולדעת הרמ"א אינו צריך לברך, משום שמסתמא דעתו על כל מה שיביאו לו, ולכן גם בזה, אפילו היה בדעתו לאכול רק דגים ולא בשר, סו"ס מונח בדעתו שבמשך הסעודה כל מה שיחליט בהמשך נכנס בברכתו מתחילת הסעודה, ואין צריך לחזור ולברך (הגר"ח קניבסקי שליט"א).

החזיר שתיה לארון: וכעין זה, אפילו שתה משקה והחזיר את הבקבוק לארון, בכל זאת אם חוזר ולקחו אינו צריך לברך עליו, כי אדם דעתו להחליט לכאן ולכאן, ותמיד נשאר לו צד שיחזור וישתה עוד (הגר"ש אלישיב זצ"ל).

ברכה על אוכל גזול

שאלה: גזל חטים וטחנם, ואפאם, קנאם בשינוי אבל אינו יכול לברך עליהם משום שאין זה מברך אלא מנאץ (עי' משנ"ב ס' קצ"ו ס"ק ד'). יש לדון האם מותר לאוכלם בלי ברכה היות שאסור לברך עליהם?

תשובה: יש סוברים שסו"ס אסור ליהנות מעולם הזה בלי ברכה, ואסור לאוכלו בלי ברכה (הגרא"ל שטינמן זצ"ל, והגר"ח קניבסקי שליט"א), ויברך על משהו אחר, ואח"כ יאכל. ויש סוברים, כיון שאסרו חז"ל לברך, ה"ל כמו אונן שאסור לברך וממילא מותר לאכול בלי ברכה, כמו כן בזה כיון שאסור לברך ממילא יכול לאוכלו בלי ברכה (הגר"א גניחובסקי זצ"ל).

עניית "אמן" על ברכה דרך הטלפון

שאלה: המדבר בטלפון, ושומע את חברו מברך "שהכל", האם יש לענות אמן על הברכה?

תשובה: כיון ששומע את הברכה בטלפון, אע"פ שלהוציא דרך הטלפון אי אפשר, מ"מ הרי יש כאן ידיעה שהוא מברך, וכעין שהיה באלכסנדריא במצרים שהרימו דגל להודיע שיענו אמן,

פרשת השבוע

באותם ימים הוצרכתי לשהות בפריז, ונטלתי עמי את האבנים האלו כדי להראותן לידידי שם. באותו מקום שהה מומחה לגיאולוגיה, הראיתי לו את האבנים ושאלתיו האם הוא יודע לתת הסבר מדעי למחזה הזה

מהו החומר הכסוף הנמצא בעורקי האבנים של הר סיני, וכיצד הוא חלחל לתוכן? - ההסבר המדהים של הפרופסור הצרפתי

התורה. היה יהודי כאן באזור, מלמד בתלמוד תורה, שהביא גם הוא אבנים כאלו ומכרן, ואני קניתי ממנו מספר אבנים על מנת לחלקן לידידים ומכרים.

באבנים הללו ראו דבר פלא, שעל כל אבן ואבן, מכל צדדיה וכיווניה, השתקף מעין ציור של 'סנה' - שיח קטן. האבן היתה

"והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן (שמות יט, יח)

מעשה מופלא סיפר הגאון רבי עמנואל טולידנו שליט"א: לאחר מלחמת ששת הימים כאשר כבשו את סיני, היו כמה שהלכו להביא אבנים מהר סיני, מאותו מקום שעליו קבלנו את

בוער באש עד לב השמים" (דברים ו, יא), ומחמת הגודל הזה פחדו ישראל לשמוע את הדברות מפיו של הקב"ה "כי יראו מפני האש הגדולה".

והמעמד הזה שהיתה האש על ההר, היה לאורך כעשרה חודשים, החל ממעמד מתן תורה ועד אחד בניסן שהוקם בו המשכן, כמבואר ברש"י (תענית כא, ב ד"ה אל מול), שכל אותו הזמן שרתה שכינה בהר וניתנו להם המצוות שם בקולות ולפידים].

ומחמת החום הזה נמס כל המגנזיום שמעל ההר וחלחל אל תוך האבנים החמות, וכאשר התקרר ההר לאחר שהסתלק ממנו שכינה, התקבע החומר הזה בתוך האבנים ונותר בהם לעולמי עד. כך ביאר אותו פרופסור.

אלא שכאשר שאלתי אותו כיצד נעשה החומר הזה דווקא בצורה של סנה, ומדוע גם כאשר נחלק האבן לכמה חלקים תישאר דמות הסנה בכל חלק וחלק, לא ידע לבאר פשר התופעה. אכן יודעים אנו כי אין מקרה בעולם, הכל מכוון בכוונה תחילה, ומטרה יש לכל מאורע קטן כגדול. ונראה כי תופעה זו שעשה השי"ת להראות דמות סנה בתוך כל אבן ואבן שהיתה במעמד הר סיני, לימוד גדול יש לנו בה.

כי הלוא למדנו שהתגלה ה' למשה מתוך הסנה כדי להורות וללמד ש'עמו אנכי בצרה', וכאשר עם ישראל שרוי בצרה אף הקב"ה שרוי עמהם באותה צרה. אך רצה הקב"ה שעם ישראל יקחו איתם את המסר הזה לכל הדורות, לא רק כמאורע שהיה פעם אחת ונגמר, אלא תמיד ובכל מצב ידעו בניו האהובים שהקב"ה נמצא עמם, על כן סיבב שכל אבן ואבן תעיד עדות בעצמה, ואבן מקיר תזעק ותאמר גם בימינו: התבוננו וראו כי בסנה נגלה ה'! ללמדנו שאף במצב של סנה, כאשר קוצים ודרדרים יסובבנו, ה' נמצא עמנו.

במשנה בסנהדרין (מו, א): "אמר רבי מאיר, בשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי", וביאר רש"י: "קלני" מלשון 'קל אינני', כאדם האומר 'ראשי כבד עלי'. כביכול הקב"ה מצטער וכואב את כאבו של אותו יהודי השרוי בצער. ועל מי הוא מדבר שם, על אותו חוטא אשר נידון בבית דין למוות, ועליו השכינה אומרת כן.

אמור מעתה, מה גדול צערה של השכינה כאשר צדיקים ותלמידי חכמים שרויים בצער. וכשאנו רואים בימינו רבים וטובים מבני עמנו שהולכים לעולמם רח"ל בעקבות המגפה המשתוללת בחוצות, עלינו להפנים את היסוד הזה, שהקב"ה מצטער עמנו בצרה זו, ובתפילותינו שאנו מתפללים על הישועה, נכווין על ישועתו ית' כביכול, שיושיע לעצמו ע"י שיגאל אותנו מצרותינו.

(גיליון 'דעת ואמונה')

בצבע חום, ובתוך האבן הופיעה צורת שיח הסנה בצבע אפור. וביותר, אף אם תקח את האבן הזו ותשברנה למספר חלקים, על כל חלק וחלק יופיע הצירוף הזה, והוא פלא.

התופעה הזאת הוזכרה כבר לפני שנים רבות במכתב שנשלח אל יהודי ספרד [עוד טרם גירוש ספרד], ובו מתאר הכותב את התופעה המופלאה הזו, ושלח להם אבנים כאלו. ובמכתבו הביא את דברי ה'אבן עזרא' שכתב כי מקום הר סיני היה קרוי בתחילה 'הר האלוקים' או 'הר חורב', וכאשר נתגלה ה' עליו בסנה אז הוקבע שמו להקראות 'הר סיני' (ראה באב"ע שמות ג, ב).

באותם ימים, כאשר היו האבנים בידי, הוצרכתי לשהות בפריז, ונטלתי עמי האבנים האלו להראות את הפלא לידידי שם. באותו מקום שהה פרופסור גוי, שהתמחה בתחום ה'גאולוגיה' [שהוא מדע האדמות והאבנים]. הבאתי לפניו האבנים האלו ושאלתי את פיו האם יודע הוא לתת הסבר מדעי למחזה הזה.

מיד אמר, כי החומר הכסוף הנמצא במרכזה של האבן, הוא חומר הקרוי 'מגנזיום', והוא עשוי ממתכת, והחומר הזה נדבק על האבן. והסביר, כי מן הסתם צריך לומר שבראש הר סיני היתה שכבה גדולה של מגנזיום, ובמעמד הר סיני כאשר ירד הקב"ה על ההר, התחמם כל ההר מאוד, וכתוצאה מכך נמסה השכבה הזו, ומאיך התחממו כל אבני ההר, וכך כאשר פגשו האבנים את החומר הזה, נכנס לתוכם המגנזיום עד עצם היום הזה.

[ויתכן כי ענין זה נרמז במאמר הכתוב "הרים נזלו מפני ה' זה סיני" (שופטים ה, ה), אשר האש הגדולה גרמה להמיס את החומר הזה המצוי על ההר. ואכן במעמד הר סיני התחמם כל ההר מאוד, ולזה אין אנו צריכים לאותו גיאולוג - שהרי פסוק מפורש הוא: "והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן (שמות יט, יח). ואין כוונת המקרא לומר שהאש שירד בה הקב"ה היא שהעלתה עשן, שהרי ודאי אין זה כבודו של מקום שיהיה עשן יוצא מהאש, ואפילו אש המערכה לא היתה מוציאה עשן מפני כבוד המקדש, כפי שאמרו בגמ' (יומא כא, ב). אלא מחמת החום שיצא מאותה אש, התחמם כל ההר מאוד, וממילא כל החומרים הדליקים שהיו טמונים בו החלו לבעור, והם אלו שהעלו עשנם כעשן הכבשן.

ומכאן יש לנו להבין מה רב היה חומה של האש הזו, כי הרי אם נדליק אש על האדמה במשך שבוע ימים, כאשר בכל אותו הזמן נעמיד לרשותה שמנים וחומרי בעירה לרוב, ונרצה לבדוק עד היכן מחממת האש את מה שתחתיה - נראה כי כבר מטר או שנים בעומק האדמה יהיה העפר קר כאילו אין בעירה בוערת מעליו, כי טבעה של האדמה שהיא חוסמת את החום. ואילו במעמד הר סיני מבואר כי כל ההר על תכולתו בער והעלה עשן. ואף בגודלה - היתה האש גדולה מאוד, כמאמר הכתוב: "וההר

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הרבי מבוהוש זי"ע שאל אברך: מה עושה יהודי כשהבן שלו מקבל חום גבוה באמצע הלילה? ענה האברך, נותן לו אקמול. ומה עושים אם זה לא עוזר? הקשה הרבי...

רפואה בדוקה ומנוסה

"מאור עינים", מכיוון שאני קשור לחסידות משושלת בית טשרנוביל. הספר נפתח לי בפרשת חיי שרה, בקטע האומר שכל הסיבה שיש מחלה לאדם היא מפני שאינו מקיים את התורה כראוי, כי איבריו תלויים במצוות. אם הוא מקפיד על שמירת התורה הוא בריא ושלם, ואם אינו מרגיש טוב עליו לחזור בתשובה. זו טעות רק ללכת לרופא כשיש איזה חולי, כי הרי הסיבה האמתית היא לא גשמית אלא רוחנית. עשיתי חשבון נפש והתחזקתי בעניין מסוים, ומצב הילד השתפר תוך כמה דקות.

תקופה אחר כך שוב ארע מעשה, והפעם בשבת קודש. אחד הילדים לא חש בטוב ומצבו הדאיג ממש. לא ידענו מה לעשות. שוב נזכרתי בעצה והוצאתי מהארון את הספר "מאור עינים". הספר נפתח לי בדיוק בפרשת דברים, בקטע האומר שהשבת משפיעה רפואות וישועות. למדתי את הקטע, והנה, שבת היא מלזעוק, ואכן רפואה קרובה לבוא. הילד חזר לאיתנו

(גיליון השגחה פרטית)

קראתי סיפור יפה. הרבי מבוהוש זי"ע שאל אברך: מה עושה יהודי כשהבן שלו מעלה חום באמצע הלילה? ענה האברך, נותן לו אקמול. ומה עושים אם זה לא עוזר? הקשה הרבי. אם רואים שזה מצב לא פשוט, הולכים למיון, ענה האברך.

ענה לו הרבי מבוהוש: לי יש עצה יותר טובה. ניגשים לארון הספרים, פותחים ספר "קדושת לוי" ולומדים בו, ובזכות הלימוד יש רפואה לתינוק.

באותו שבוע הגיע הדבר לידי. הבן של האברך הגיע למצב חמור באמצע הלילה. הוא כמעט פנה לבית חולים ואז נזכר בדברי הרבי. פתח ספר "קדושת לוי", ואכן תוך כמה דקות השתפר מצבו של הילד ויהי לפלא.

תקופת זמן אחרי שקראתי את הסיפור קרה לי מקרה דומה. בני, תינוק בן כמה חודשים, העיר אותי בשעות הקטנות של הלילה, וגיליתי שהוא קודח מחום. כמעט פנינו לבית חולים ואז נזכרתי בסיפור... ניגשתי לארון הספרים והחלטתי לקחת לידי את הספר

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

אמר ה'חפץ חיים' לבני הישיבה, כי עם כל חביבותו ללומדי תורה - מוטב לו שיאבדו אפילו שבעים ישיבות משיכנס בחבורת כת בעלי מחלוקת ולשון הרע!

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בביאורים ומוספים של 'דרשו' מובא מה שסיפר בנו של ה'חפץ חיים' הגאון רבי לייב זצ"ל בשם בשם הג"ר טוביה אב"ד לונא, שבעת המחלוקת שהייתה בישיבת ראדין נכנס החפץ חיים זי"ע אל הישיבה ודרש כשעתיים במרירות נפש על עוון המחלוקת, ואמר אז לבני הישיבה שעם כל חביבותו ללומדי תורה - מוטב לו שיאבדו אפילו שבעים ישיבות משיכנס בחבורת כת בעלי מחלוקת ולשון הרע!

ודבר נוסף מבהיל מובא שם בשמו, ששמע מה'חפץ חיים' כי הטעם שלא הדגיש בספרו את דברי הרמב"ם שבעלי לשון הרע אין להם חלק לעולם הבא, הוא משום ש"לא רצה להטיל פצצה על הציבור"...! וכעין זה גם כתב הגר"מ שטרנבוך ששמע מפי הגר"מ שניידר זצ"ל.

בהמשך הקדמתו לספר 'חפץ חיים' מוסיף רבנו להרחיב בחומרת עוון לשון הרע, ומלמד כיצד היה עוון זה הגורם לכל הצרות והגלויות.

הוא מונה שם את מעשה המרגלים, שהיה עוון לשון הרע כמו שמבואר בחז"ל, ובגללו נגזרה עלינו גלות - ככתוב בתהילים "וישא ידו להם להפיל אותם וגו' בגויים ולזרותם בארצות", וכמו שפירשו רש"י שם והרמב"ן בפרשת שלח. גם גזירת עבודת הפרך במצרים נגרמה בגלל עוון לשון הרע, כמו שנאמר (שמות ב יד) "אכן נודע הדבר" וראה ברש"י שם. וכן מביא מהמדרש שביאת המשיח תהיה כאשר יתקיים "יחד שבטי ישראל" ולא "אגודות אגודות", ומבאר שזאת משום שמצב של "אגודות אגודות" נגרם על ידי לשון הרע בדרך כלל.

איזה מנהג רצה הריב"ש לבטל בבואו לכהן כרבה של סרגוסה?

מועד קטן דף ד

עושין כל צרכי רבים

הר"ן השיבו שאכן לפי דעתו ההכרזה זו אסורה מן הדין והדבר זה. אבל מכיון שהדבר נעשה על פי עצת הרא"ה יש ללמד עליה זכות, כיון שחז"ל התירו דיבור של חול לצרכי רבים. הגדרת צרכי רבים היא: כל דבר שמזדמן באופן תדיר, אפילו שבכל פעם הוא ענין פרטי, בכל זאת נקרא צורכי רבים. והנה מה טוב אם ירצו הקהל להקדים את ההכרזה לערב שבת בין מנחה לערבית. אבל אם אינם מסכימים יעשו את התקנה, אבל אך ורק כפי שתיקנה הרא"ה. (גליון נר לשולחן שבת - שו"ת הריב"ש שפ"ח-ש"צ ועיי"ש)

מיד בבואו לסרגוסה לכהן ברבנות שלח הריב"ש מכתב לרבו המובהק, רבינו נסים ב"ר ראובן - הר"ן ובו שאלה: "יש פה מנהג בסרגוסה - שכל מי שמוכר קרקע מכריזין בשבת בין יוצר למוסף ארבע שבתות רצופות, שכל מי שיש לו תביעה וטענה על אותה קרקע יבוא ויגיד ואם לא יגיד איבד זכותו. ובשומעי ההכרזה תמהתי מאד, הרי אסור לעשות כן, הלכה היא 'שלא יהיה דיבורך של שבת כדיבור של חול'. והשיבו לי שהמנהג הזה קדום ונעשה בעצת הרא"ה והסכמת הקהל".

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לשמוע ולחשמוע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

מי שיש לו מנין קבוע בביתו האם רשאי לקיימו גם בפורים?

להשתתף בקריאת המגילה בבית כנסת זה, כדי שהקריאה תהיה בציבור גדול; אולם, המתפללים דרך קבע בבתי הכנסת הקטנים שבעיר, אינם צריכים ללכת לבית הכנסת הגדול שבעיר. ועם זאת, מי שיש לו מנין קבוע בביתו, לא יקיים את המנין בביתו בפורים, אלא ילך לבית הכנסת לקריאת המגילה, משום 'פרסומי ניסא'.

[שו"ע תרפז, ב, משנ"ב ז, ושעה"צ י]

חובה ללכת לבית הכנסת לקריאת המגילה, מפני ששם מתאספים אנשים רבים, וישנה חשיבות יתירה למצוה הנעשית בפני רבים, כפי שנאמר במשלי: "בְּרֶבֶב עִם הַדֶּרֶת מֶלֶךְ". וככל שהציבור גדול יותר, החשיבות גדולה יותר. ויש לבטל אף לימוד תורה של ציבור כדי ללכת לבית הכנסת על מנת לקרוא בו את המגילה בציבור.

המתפללים דרך קבע בבית הכנסת הגדול שבעיר, עליהם

האם ניתן לחלק את הציבור למספר מונינים לקריאת המגילה?

Yaakov Lederman/Flash90

כותיקין - עם קריאת המגילה מיד לאחריה, עדיפה על פני תפילה וקריאת המגילה עם ציבור גדול יותר, בשעה מאוחרת יותר. וציבור גדול הנמצא במקום אחד, לא יתחלקו למנינים קטנים, גם כשהם נערכים בבנין אחד, אלא יקראו כולם במנין אחד, מסיבה זו של "בְּרֶבֶב עִם הַדֶּרֶת מֶלֶךְ".

[ביאורים ומוספים דרשו תרפז, 13-10]

כאמור, ישנה מעלה של "בְּרֶבֶב עִם הַדֶּרֶת מֶלֶךְ" בקריאת המגילה בפני ציבור גדול בבית הכנסת. ולמרות זאת, קריאת המגילה במנין מצומצם עבור חולים בבית החולים, וכדומה - עדיפה על פני מעלה זו, כיון שנעשה בכך חסד עם החולים, שיוכלו גם הם לשמוע את קריאת המגילה בציבור.

וכן תפילה בשחרית של יום הפורים בציבור קטן בהנף החמה -

איזו מצוה קודמת לקריאת המגילה?

Yonatan Sindel/Flash90

משך זמן רב ומשום כך תבטל הקריאה. ויש אומרים, שאם הקריאה תבטל בשל כך, יש להקדים את הקריאה לקיום המצוה; אם משום שקריאת המגילה היא מ'דברי קבלה', אשר דינם כדברי תורה, ואם מפני שיש כח ביד חכמינו ז"ל לעקור מצוה מהתורה ב'שָׁב ואל תעשה', כלומר, בהימנעות מקיום המצוה דאורייתא.

[שו"ע תרפז, ב, ומשנ"ב ח-יב; ביאורים ומוספים דרשו, 15, 17, ו-18]

קריאת מגילת אסתר בפורים, קודמת לכל המצוות, מפני החשיבות של 'פרסומי ניסא'; למעט קריאת שמע ותפילה, שקודמות לקריאת המגילה. ויש אומרים שגם ברית מילה קודמת לקריאת המגילה, וכן קבורת המת, (ראה במקורות).

וכמו כן, מצוה דאורייתא שלא תהיה אפשרות לקיימה לאחר קריאת המגילה - יש לקיימה לפני הקריאה, ואף אם קיום המצוה

* זמן הקריאה בליל הפורים הוא מצאת הכוכבים. ולכתחילה, יש להזדרז ולקרוא בתחילת הלילה, דהיינו, מיד לאחר תפילת ערבית, וכפי שאמרו חכמים: "זריזים מקדימים למצוות".
* מעיקר הדין, זמן קריאת המגילה ביום הפורים, הוא מעלות השחר, אך מאחר ורוב בני האדם אינם בקיאים בשעה המדויקת של עלות השחר, תיקנו חכמינו ז"ל לקרוא רק מתחילת הנץ החמה. חכמינו ז"ל אמרו: "משנכנס אדר - מרבים בשמחה"; משום שבחודש זה נעשו ניסים לישראל. ויש להרבות בשמחה במשך כל החודש, ולא עד פורים בלבד.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

אתרוג מקולף - האם ניתן לקיים בו את המצוה?

אם נקלף רק רובו; או אף אם נקלף רק מיעוטו, אך הקילוף הוא בחוטם האתרוג, או שהוא מפוזר על פני מספר מקומות באתרוג, והוא נראה כ'מנומר' בצבעים שונים - הריהו פסול. ואם הצבע במקום הקילוף אינו שחור או לבן (ראה במקורות), ניתן להקל בשעת הדחק.

אתרוג שנקלפה כל קליפתו, גם אם מראהו נותר ירוק, פסול. וראה במקורות בנוגע להגדרת 'קליפה' לענין זה. ואם נותר באתרוג שטח כלשהו בלתי מקולף - כשר; ויש אומרים שצריך ששטח זה יהיה לכל הפחות בגודל של מטבע ה'סלע' שהיתה מצויה בזמן חכמינו ז"ל, אשר במידות זמננו הוא שטח של כ"5.3 עד כ"7.6 ס"מ רבוע, לשיטות השונות. ואם צבע השטח המקולף שונה מצבע קליפת האתרוג - אף

[שו"ע תרמח, ו, ומשנ"ב כו; וראה שו"ע טז, ושעה"צ כז; ביאורים ומוספים דרשו, 50, וראה שם, 44, 47 ו'49]

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הלוח היומי

י"ד בשבט | רבי דניאל ב"ר נפתלי הירצקא פריש זצ"ל, בעל מתוק מדבש על ספר הזוהר

יארצייט:

תקט"ז: רבי יעקב יהושע ב"ר צבי הירש פאלק זצ"ל, בעל פני יהושע.
תרנ"ד: רבי יחיאל ב"ר שרגא פייבל דנציגר זצ"ל, האדמו"ר הראשון מאלכסנדר.
תר"ס: רבי אברהם חי ב"ר רפאל עובדיה שאקי זצ"ל, ראב"ד בצפת, בעל שו"ת שער קדים.
תרע"ב: רבי יצחק ב"ר יעקב אבוחצירא הי"ד, מחבר הפיוט "אעופה אשכונה" (המכונה רבי יצחק דמן תולאל), שנרצח בידי שודדים.
תרפ"ט: רבי אריה לייבוש ב"ר יוסף זכריה מנחם ליפשיץ זצ"ל, האדמו"ר מאפטא, בעל יסוד לקרא וישמח צדיק.
תשכ"ב: רבי יצחק ב"ר אליהו נח זצ"ל, אב"ד בקהילות כורדיסטן.
תשל"א: רבי דוד ב"ר מנחם בן ציון שפירא זצ"ל, בעל שו"ת בני ציון ועוד.
תשס"ה: רבי דניאל ב"ר נפתלי הירצקא פריש זצ"ל, בעל מתוק מדבש על ספר הזוהר.

אל תדוש בצרותך

כתב מרן ה"חזון איש": "חובה על האדם למעט ערך מצוקותיו אשר יציקו את לבבו ר"ל. לחזק את דעתו ולבטל את הגלים אשר יעלו על ראשו, ובהסירו רגשותיו, לא ירגיש, ויקבל שכר על הפרישה".

(קובץ אגרות חזו"א ח"ג אגרת ס)

נשתדל שלא לדוש יתר על המידה בצרות שעברו עלינו, ונשמור על שמחת הלב שיהיה נקי לעבודת ה', ונזכה לשכר על כך

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il